

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. Ż.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i
Przedsiębiorstwu A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
o ustalenie treści stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z
siedzibą w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 4 marca 2014 r. zmienił oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego w W. z 5 kwietnia 2013 r. i ustalił, że wynagrodzenie powódki M. Ż. z tytułu stosunku pracy łączącego ją z A. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wynosiło od 15 września 2009 r. kwotę 2.000 zł netto miesięcznie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest on oparty na oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w kontekście której sformułowano następujące wnioski: „a) gdyby miało się ostać zaskarżone orzeczenie, to właściwy Organ winien wystąpić z inicjatywą ustawodawczą aby Ustawodawca wprowadził nowele do Kodeksu Cywilnego wskazującą, że umowy zlecenia zawierane przez pracowników przedsiębiorcy z innymi przedsiębiorcami, nawet posiadającymi odrębną osobowość prawną, mogą być, w świetle art. 22 k.p. uznane za umowy o pracę zwiększające prawa pracownicze o prawa wyniesione z umów zlecenia, z tym z odrębnym zleceniodawcą; b) w ustawie o swobodzie prowadzonej działalności gospodarczej powinno być zapisane, że przedsiębiorca ponosi ryzyko prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie zatrudniania zleceniobiorców, którzy pozostają w stosunku pracy z innym przedsiębiorcą, z którym ten potencjalny zleceniodawca pozostaje w stałych stosunkach współpracy. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej polega na pominięciu w procesie orzekania w przedmiotowej sprawie norm wskazanych powyżej przepisów prawa procesowego i przepisów prawa materialnego, w tym zwłaszcza nadużycia przez powódkę art. 8 k.p. W kontekście powyższego zaskarżone orzeczenie nie może się ostać, mając na uwadze tezę postawioną przez Ustawodawcę w art. 8 k.p.”.

Powódka wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Pierwsza jego część jest całkowicie oderwana od podstaw przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Mają ona wszak na uwadze prawo obowiązujące a nie inicjatywę ustawodawczą i wnioski *de lege ferenda*. Tylko informacyjnie można zauważyć, że problem nie jest nowy i coraz częściej jest rozważany w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Podobne stany faktyczne ujawniły się wyrokach Sądu Najwyższego z 5 listopada 2013 r., II PK 50/13 i z 20 listopada 2013 r., II PK 55/13, w których uznano, że umowa zlecenia nie rodzi stosunku obligacyjnego przez samo jej

sporządzenie (zawarcie) na piśmie, gdy nie są realizowane ani obowiązki zleceńodawcy, ani na jego rzecz obowiązki zleceńobiorcy a praca, o której mowa w tej umowie, jest realizowana w ramach stosunku pracy nawiązanego z innym podmiotem. Chodzi o to, że ta sama praca (faktycznie wykonywana) nie może być jednocześnie, czyli w tym samym czasie, świadczona na rzecz innego podmiotu w ramach równoległego stosunku pracy i zlecenia. Wówczas ochrona wynikająca z prawa pracy byłaby bezprzedmiotowa. W tym zakresie zauważa się praktyki zmierzające do obejścia przepisów prawa pracy dotyczące czasu pracy a także przepisów o ubezpieczeniu społecznym (por. wyroki Sądu Najwyższego z 13 marca 2012 r., II PK 170/11, z 1 kwietnia 2014 r., I PK 241/13, z 11 grudnia 2014 r., I PK 118/14; z 13 marca 2014 r., I PK 157/13).

Natomiast druga część wniosku nie składa się na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z przyczyn metodycznych i merytorycznych.

Zasadniczy mankament wynika z tego, że wniosek poprzestaje na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych (*Oczywista zasadność skargi polega na pominięciu w procesie orzekania w przedmiotowej sprawie norm wskazanych powyżej przepisów prawa procesowego i przepisów prawa materialnego, w tym zwłaszcza nadużycia przez powódkę art. 8 k.p.*). Chodzi o to, że podstawy kasacyjne stanowią odrębny od podstaw przedsądu element skargi kasacyjnej. Podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują ani podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Odnosi się to również do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Ta szczególna podstawa przedsądu spełnia się wtedy, gdy skarżący wskazuje i wykazuje takie naruszenie przepisów prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wykazane naruszenie przepisów powinno być nie mniejsze niż przy zasadnych podstawach kasacyjnych (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.). Chodzi wszak aż o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej a nie tylko o zasadność podstaw kasacyjnych.

W tym kontekście ogólne odwołanie się do art. 8 k.p. oceny tej nie zmienia. Przede wszystkim trudno byłoby stwierdzić „nadużycie przez powódkę art. 8 k.p.”. Nie jest to przepis stanowiący podstawę prawną powództwa lecz może służyć tylko pozwanemu do obrony przed roszczeniem. Analiza zaskarżonego orzeczenia nie

wskazuje, iżby przepis ten stanowił podstawę orzekania. Brak jest więc podstaw do stwierdzenia jego naruszenia. Ponadto przepis odwołuje się do klauzul generalnych, których stosowanie należy do sądu powszechnego i z racji ich funkcji podlega ostrożnej kontroli. Orzeczenie zapadło na podstawie konkretnych przepisów prawa pracy i prawa cywilnego, których zastosowania wniosek o przyjęcie skargi nie podważa, zatem nie ma podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 (stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną) rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.